

Danijel Jovanović

SEVERNA KAPIJA

- STRANICE OD PESKA -

Otvorena knjiga

Beograd, 2021.

Danijel Jovanović

SEVERNA KAPIJA

- STRANICE OD PESKA -

Ilustracije: Aleksandra Jevtović

Serijal *Severna kapija*

Duhovi prošlosti

Glasovi u tami

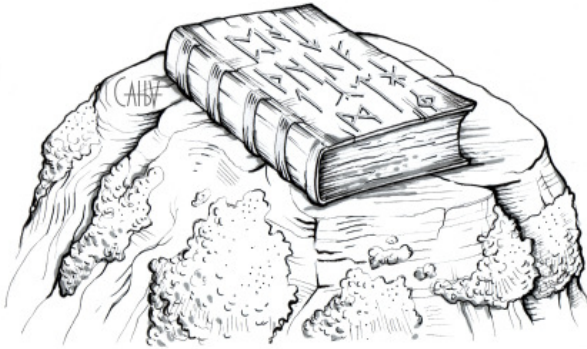
Stranice od peska

Staze sudbine

Za Snežanu Došović, Kristinu Kamenčić,
Marinu Jovanović i Anu Kostadinović.
Hvala vam za svako poglavlje!

Prolog

Nepregledno prostranstvo lelujave hladne vode poigravalo je sa svih strana. U tom crnom ogledalu kao da je nešto vrebalo, čekajući priliku da ispliva. Talasi su se lenjo dizali ka noćnom nebu u nadi da bi mogli da obore neku pticu i uvuku je u svoje jezivo hladne dubine. Tik iza nemilosrdne vode nalazila se blatnjava močvara puna meke smrdljive zemlje, korova i ostataka životinja i biljaka. Predeo je bio mračan i nekako suzdržan i tih. Šuma koja se prostirala iza močvare bila je divlja, gusta i crna poput oblaka pred nevreme.

Negde duboko iza šumskog sna, na jednoj steni obrasloj mahovinom i okruženoj trnovim lozicama ležala je knjiga. Bila je ogromna, čvrstih četvrtastih korica sa izbledelim simbolima i ispućalim ivicama. Najednom, vetar dunu i knjiga se brzo otvori. Njene stranice boje peska bile su ispunjene nepreglednim redovima koje su činili mešavina slova i brojeva. Stranice su se brzo li-

stale sve dok se nije pojavila prva slobodna, na kojoj nije bilo ničega osim neobjašnjivog peščanog papira. Prazna stranica poče da se koluta i rasipa, a onda u njoj krenu da se urezuje prvo slovo. Dok su se reči u čudnovatoj knjizi upisivale izgledalo je kao da neko prolazi iglom kroz nju i na taj način ostavlja krivudavi trag tamnog konca.

Kada se rečenica dobro ureza u toj stranici od peska i vetra, knjiga se naglo zatvori i u trenutku sve utihnu. Negde iz tame pored stene, sagnu se tamna prilika i svojim kvrgavim rukama podiže knjigu ka grudima.

Suzana naglo otvori oči i ispravi se u krevetu. Nekoliko trenutaka bila je potpuno dezorijentisana. Gotovo u isto vreme, Margita u krevetu ispod njenog vrisnu, poskočivši sa jastuka.

Posle samo dve sekunde uvukla se u krevet pored sestre i prebacila joj ruku preko ramena. Margitino srce tutnjalo je ispod pokrivača.

– Ovo je tako čudno, – rekla je Margita šapućući. – Kako je moguće da sanjamo isti san?

– Sećaš se kako smo jedna drugu viđale u snovima dok smo bile razdvojene? – upita Suzana.

Margita klimnu glavom.

– Možda sada, kad smo zajedno, počinjemo da delimo snove.

– Šta to znači? – pitala je zabrinutim glasom. – Prvo ono putovanje u prošlost, a sada i ovo. Misliš li da nešto nije u redu?

Suzana je nekoliko trenutaka ćutala, a onda se oglasila vedrijim tonom.

– Zašto bismo uopšte brinule oko jednog običnog sna? Sada smo kod kuće i samo to je važno.

Ugasila je lampu i okrenula se ka zidu.

– Suzi? – prošapta Margita u tami. – Jesi li videla šta je u toj knjizi pisalo?

– Nisam, – priznade Suzana. – A ti?

– Ni ja.

Poglavlje prvo

Promena

– Jesi li sigurna? – rekla je Anita dok su koračale uskom seoskom ulicom.

– To si me pitala bar jedno deset puta, – reče Suzana pomalo nervozno. – Da li shvataš da mi tako samo unosiš nervozu?

Anita je bila Suzanina najbolja drugarica još od detinjstva. Kroz celu osnovnu školu bile su nerazdvojne, a Suzanin odlazak od kuće nije uspeo da u potpunosti ublaži snagu njihovog prijaja-

teljstvo, iako su se sada znatno ređe vidale. Anita je bila (sada već visoka) devojčica tamne kose, belog lica i veselih očiju.

– Samo ne želim da mi posle celog leta prebacuješ što te nisam sprečila da to uradiš.

– Pa ne planiram da obrijem glavu, za ime sveta! To je samo nova frizura.

Suzana je otkad zna za sebe imala dugu, divlju kosu boje kestena, koja joj je prekrivala leđa. Ovog leta više nego ikada osećala je neobjašnjivu potrebu da nešto promeni, a veliki udeo u tome svakako je imala i činjenica da je u selu gotovo niko nije razlikovao od Margite. Na deku se već bila navikla i nekako im je svima čak i laknulo što je on bio dovoljno star da čitavih godinu dana ne skapira da ima dve unuke, ali kada bi neko drugi njenu sestru oslovio njenim imenom, u jednom malom delu stomaka osećala je neprijatno peckanje koje nije umela da objasni. Za Suzanu je razlika između njene sestre i nje bila očigledna. Želela je da i drugi to mogu da vide. Želela je da svaka od njih dve zadrži svoju ličnost.

Odluku je donela jedne večeri kada su bile primorane da obuku istovetne nove spavačice koje im je Bibi kupila u varošici. Sedeli su u dnevnoj sobi svi skupa i gledali televiziju. Dok je umorni Miša dremao u fotelji, majka im je svezala kose u pletenice i po dobro poznatoj navici prelazila sa teme na temu brzinom kolibrijevog leta. Samo njoj moglo je da pođe za rukom da priču o piti sa tikvicama završi prepričavanjem sukoba sa zelene pijace, a da to niko ne primeti.

– Margita, dušo, dodaj mi tu svesku sa receptima, – rekla je, pokazavši na stočić iza devojčica. – Sutra ću da vam napravim koh.

– Mama, to sam ja, – prošaputala je Suzana sa knedlom u grlu.

Bibi prasnu u smeh.

– Vidiš da sam izlapela od umora, – rekla je vedro žena. – Nije ni čudo, kao jaje jajetu ste vas dve. Ni rođena majka vas ne bi prepoznala!

Ženica nastavi da se veselo smeje, a Suzana joj dodade sve-sku i izgubi se pod izgovorom da je zaboravila da opere zube. Osećala se tako čudno da to nije umela ni da opiše.

U njihovom selu postojao je samo jedan zvanični frizerski salon za žene (muškarci su se šišali kod brice ili kod prijatelja koji su imali mašinicu) i u njemu je prirodno uvek bila gužva. Kada su ušle unutra, Suzana i Anita privukle su poglede svih prisutnih. Žene su kao hipnotisane gledale u devojčicu koja je pronašla svoju sestru bliznakinju negde tamo u po belom svetu. Priča o sestrama Kovač bila je neka vrsta urbane legende u njihovom mestu. Ljudi naprosto nisu prestajali da se iščuđavaju spletom životnih okolnosti te porodice. Jedni su ih najstrašnije osuđivali dok su drugima na pomen njihovih imena polazile suze na oči. Devojičice su se ugurale na ugaonu garnituru pored dve punačke žene i krenule da preturaju po hrpi novina koje su se nalazile na niskom belom stočiću i ispod njega.

– Znaš li da me je Dejan pitao za tebe? – prošapta Anita kada je salon povratio svoj uobičajeni žamor.

– Koji Dejan?

– Iz moje ulice.

Suzana samo zakoluta očima. Tokom prošle školske godine zaljubila se po prvi put, i to u pogrešnu osobu. Doduše, nije Semil bio pogrešna osoba, ali je svakako bila greška što ga je posmatrala na taj način jer je bio u vezi sa Lilom, devojkom koja je u isto vreme predstavljala njenog velikog neprijatelja i najboljeg ženskog prijatelja u „Severnoj kapiji”. To zaljubljanje toliko joj je teško palo da se zaklela da istu grešku neće ponoviti dok je živa. Osećala se kao uljez u sopstvenoj koži svaki put kada je bila u njihovoj blizini.

Semil je ovog leta pokušao u nekoliko navrata da je dobije telefonom, ali je ona naterala roditelje da uvek smisle neki izgovor kako mu se ne bi javila. To ju je u grudima izjedalo poput crva sa neprirodno oštrim zubima. Bilo je dana kada se jednostavno osećala kao trula jabuka. Pitala se koliko vremena je potrebno da bi se prebolela prva ljubav. Večnost ili dve?

– Jesi li stvarno srećna u toj školi? – pitala je Anita dok je prelistavala treći časopis sa estradnim tračevima i šarenolikim člancima o garderobi i kuhinji.

– Škola kao škola, – odmahnu Suzana, podižući novi časopis sa gomile. – Prosto mora da se završi, kao i svaka druga.

Nikada joj ne bi palo na pamet da svojoj drugarici ispriča istinu o školi u koju je išla. Prve dve godine boravka tamo bile su ravne boravku u samom paklu, ali je to morala da zadrži za sebe. „Severna kapija”, usamljena u izolovanom planinskom predelu, skrivala je mnogo jezivih tajni u svojoj dugoj prošlosti, kao i u mračnim šumama koje su je okruživale. Suzana je imala tu nesreću da sa svojim društvom upadne u samo središte tih tajni.

– Da, – ponovila je odsutno. – Škola kao i svaka druga.

Sledećeg trenutka ućutala je kao zalivena. Sa naslovne strane smešio joj se čuveni zelenooki golfer Viktor Beker. Ispod njegove slike, velikim slovima pisalo je: „Šarmantni sportista uvodi nas u svoj dom!” Trebalo bi da odmah ostavi te novine i da se pretvara da se ništa nije desilo. Ne sme da pogleda ni jednu jedinu sliku i tačka. Progutala je knedlu i nekoliko minuta oklevala, ali je radoznalost bila jača od razuma. Pomahnitalo je počela da okreće listove dok nije stigla do sredine. Tamo ju je čekalo dobro poznato lice.

Semil se smešio sa fotografije na kojoj je sedeo između svojih roditelja na belom kožnom kauču. Savršeno nežne lokne pokrivalo su mu uši i čelo, oči zelene kao i očeve gledale su pravo u nju, a zubi su mu se neodoljivo slagali sa belinom kauča i zidova iza njih. Glamurozan dom za glamuroznu porodicu – svet kome ona nikada nije, niti će pripadati. Stomak joj se vezao u čvor. Nije mogla da mu pobegne koliko god se trudila. Kad malo bolje razmisli, pravo pitanje je bilo da li može da pobegne od same sebe?

– Suzi, jesi li dobro? – pitala je Anita, pogledavši je preko časopisa o kozmetici.

Devojčica samo klimnu glavom i ostavi novine daleko iz svog vidokruga. Kada je konačno sela u stolicu za šišanje, činilo joj se da je čitav dan provela u tom salonu.